

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg er også spændt på hr. Martin Glerups svar på hr. Peter Hansen-Nords sidste spørgsmål, for det, jeg også godt ville kredse lidt om, er, at det jo er noget meget langsigtet, når vi snakker år 2030, og vi er derude, hvor det er krystalkuglerne, der gælder, bortset fra at der også gælder nogle principper.

Det, der karakteriserer »Energi 21«, er, at sådan noget som selvforsyning og selvforsyningsgraden eksisterer ikke. Den tager man ikke stilling til. Man anlægger energipolitik for CO₂-målsætninger.

Hr. Martin Glerup nævnte, at der ville være mulighed for at trække på Norge og Sverige. Kan man sige, hvor stor deres overforsyning er på det tidspunkt, og hvad er det for en energi, de producerer? Er det alene på vand, eller er det stadig væk også på naturgas og andre ting?

I dag er Danmark jo selvforsynende med energi, og en af de anker, jeg har mod denne plan, er, at den ikke gør nok for at fastholde selvforsyningsgraden, og det betyder først og fremmest at spare på naturgassen. Derfor går mine spørgsmål jo den modsatte vej af hr. Peter Hansen-Nords, der gerne ville have, at man i dag solgte noget el, hvis det kan betale sig at lave el på naturgas. Jeg opfatter ressourcerne af naturgas og olie på globalt plan i almindelighed som begrænsede i et eller andet omfang, og i særdeleshed når det drejer sig om Nordsøen.

Derfor vil jeg gerne spørge hr. Martin Glerup: Hvad betyder det egentlig for Socialdemokratiet, at man er selvforsynende med energi, og hvor meget vil man gå med til nu at prøve at stoppe, at man pumper mere gas ud, end vi selv bruger i Danmark?

Så kommer vi tilbage til det korte perspektiv, som der ikke står noget om, og som hr. Martin Glerup heller ikke sagde noget om. Hvad er Socialdemokratiets holdning, når vi i 1998 skal til at justere aftalerne om CO₂-afgifterne? Har hr. Martin Glerup nogen ideer om, hvad man vil på det tidspunkt, for det er jo trods alt et overskueligt perspektiv? Det er ikke nævnt, hvordan disse CO₂-afgifter, vi indfører næste år, eventuelt skal reguleres i år 1998.

(Kort bemærkning).

Eva Møller (KF):

Jeg spurgte i min sidste korte bemærkning hr. Martin Glerup, om jeg kunne få nogle mere præcise tal på, hvad man mente med en væsent-

lig CO₂-reduktion. Nu kan jeg forstå, at hr. Martin Glerup – og det er jo altid godt at have idealer – har lyttet meget til sin statsminister, for de klare meldinger, jeg fik, de gik på, at der er nogle pejlemærker, der er meget, der tyder på, og der er noget, der må overvejes.

Hvis det var, hvad Socialdemokratiet kalder en klar melding, så siger jeg velbekomme. Så er det i hvert fald nemt at forhandle energipolitik og lave aftaler med det parti.

Jeg må også spørge hr. Martin Glerup, hvori han har belæg for sit skønmaleri af, at situationen med olie og naturgas er så ualmindelig god langt ud i fremtiden. Det kan selvfølgelig skyldes, at hr. Martin Glerup har glemt at læse ministerens forord i »Energi 21«, for dér siger ministeren helt klart på side 4, at presset på de fossile brændsler vil blive meget stort.

I år 2010 vil 70 pct. af OECD-landenes olieforbrug basere sig på import, og hvis man tager højde for de kendte ressourcer og for det øgede forbrug i kraft af og specielt i kraft af, at udviklingslandene skal bruge noget, vil det med de tal, som ministeren selv fremfører i sit forord, være således, at vi har olie til 30 år og gas til 45 år. Hvordan kan man så sige, at der er tale om forsyningssikkerhed, når man stadig væk i år 2030 baserer sig meget væsentligt på olie og gas? Jeg forstår det simpelt hen ikke. Der er ingen sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Det er en lidt ejendommelig krydsild, jeg er kommet i. På den ene side fru Eva Møller, der spørger, hvorfor vi ikke siger nøjagtig, hvordan det går i 2030, og på den anden side hr. Peter Hansen-Nord, der spørger, hvorfor i alverden vi ser så langt frem. Der er ingen, der kan se frem til 2030. Jeg synes, det er meget mærkværdigt og næsten menneskeligt umuligt at svare på sådan en divergens.

Men det er klart, at elementerne i vores energiplanlægning er, at vi har et fast operationelt program, der hedder frem til år 2005. Der er 9 år til, og lad os få gennemført den faste målsætning, der er for det.

I betragtning af, at disse energiinvesteringer er så store og afskrives over så mange år, er det selvfølgelig også nødvendigt, at vi allerede nu begynder at spekulere på, hvordan vi vil beskytte de anlæg, der skal være i gang, og vi skal have igangsat fra nu af og frem til år 2005. Men vi behøver jo ikke at sige, at i år 2030 vil det